

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **S. B.**, zastoupeného JUDr. Ludmilou Krejčí, advokátkou se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2010, č.j. 6979-4/2010-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 18.11.2010, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2010, č.j. 6979-4/2010-010100-21. Žalovaný svým rozhodnutím změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 22.7.2010, č.j. 26270-5/2010-016200-010, kterým bylo rozhodnuto o kázeňském přestupku žalobce a uložení žalobci kázeňský trest tak, že byla upravena doba spáchání kázeňského přestupku a změněna výše trestu.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu z následujících důvodů. Dle žalobce se prokázalo, že řízení o kázeňském přestupku trpí vážnými vadami a nebylo prokázáno, že by se dopustil kázeňského přestupku, když ve skutečnosti v celém řízení neproběhlo dokazování. Žalobce namítl, že nedostatečný je již samotný protokol o provedené kontrole, a to s ohledem na tvrzený čas kontroly a tvrzené činnosti žalobce v 2:18 hod a 2:28 hod. Výpověď služebního funkcionáře, který kontrolu prováděl, v odvolacím řízení byla

rozporuplná, svědek nedůvěryhodný a tvrzení svědka jsou ve vzájemných souvislostech nelogická. Žalobce namítl, že kontrolní hlídku zaregistroval, což potvrzuje jeho činnost po pořízení fotografií, přičemž reakce žalobce nebyla opožděná, nýbrž okamžitá. Žalobce dále namítl, že absence okamžité reakce na první sérii fotografií je logická, neboť celá situace proběhla v noci u dálnice, kde je značný hluk a záblesky projíždějících aut je možno zaměnit za blesk fotoaparátu. Žalobce rovněž namítl, že se ani prvostupňový ani druhostupňový orgán nevypořádali s námitkou, dle které je žalobce zachycen na fotografiích pokaždé v jiné pozici. Dle žalobce mu nelze klást za vinu ani to, že nevykonával činnost v systému elektronického mýtného, neboť mu žádný služební předpis neukládá neustále vykonávat činnost v tomto systému, když k jeho povinnostem patří i vizuální kontrola projíždějících aut.

[3] Žalobce dále uvedl, že si nepamatuje své vyjádření lítosti u ústního jednání a namítl, že i pokud tak učinil, není v protokole specifikováno, jakého jednání lituje. Nadto ani případné doznání nezavazuje orgány činné v řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu a skutek prokázat. Zároveň žalobce napadl procesní postup odvolacího orgánu, který sám napravil vady prvoinstančního orgánu, čímž zkrátil právo žalobce brojit proti důkazům provedeným v odvolacím řízení před orgánem prvního stupně. Žalobce uzavřel, že v odvolacím řízení bylo prokázáno, že řízení v prvním stupni bylo naprosto nezákonné, inkriminovaná doba se smrštila na 4 minuty a nevykonávání kontrolní činnosti je pouze v rovině spekulativní a není podloženo důkazy. Závěrem žalobce namítl, že nebyl slyšen druhý člen kontrolní hlídky ing. Č., jehož výsledek žalobce navrhl, stejně jako opětovný výsledek P. M.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 1.4.2011, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a za nesporně prokázaný časový úsek trvajících pochybení žalobce považoval čas, kdy byl přímo monitorován kontrolujícími nadřízenými, na základě čehož neshledal žalovaný zásadní nedostatky v protokolu o provedené operativní kontrole. Dle žalovaného nelze ověřit, zda byl ve 2:18 hod. činěn elektronický dotaz prostřednictvím tzv. fleetbooku, neboť stopy v elektronickém systému nejsou evidovány, nicméně v průběhu kontroly nebyl žádný dotaz činěn, o čemž svědčí tma ve služebním vozidle, tedy fleetbook aktivován v době kontroly nebyl. Výpověď svědka Z. dle žalovaného není rozporuplná, svědek byl přímým svědkem spánku žalobce. Jeho výpověď je dle žalovaného v souladu s ostatními důkazy zjištěným skutkovým stavem s tím, že žalovaný odkázal i na záznam ze dne 25.5.2010, který byl provedený jako důkaz, a ve kterém žalobce připustil, že možná v jeho případě došlo k mikrosnánku. Skutečnost, že žalobce po probuzení přesně nevěděl, co se děje, prokazuje i výpověď svědka M. Změny polohy žalobce považuje žalovaný pouze za pohyb hlavy, tvrzení žalobce, že blesk fotoaparátu považoval za záblesky světel projíždějících aut, považoval žalovaný za irrelevantní a v rozporu s tvrzením žalobce o vizuální kontrole projíždějících vozidel.

[5] Projevenou lítost žalobce a doznání se k vykonávání služby v rozporu s předpisy obsahuje záznam o ústním jednání o přestupku na dvou odlišných místech, přičemž protokol stvrdil žalobce svým podpisem. Možný mikrosnánek omlouval žalobce svou zdravotní indispozicí. Žalovaný zároveň popřel, že by konstatoval nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Dle žalovaného ze záznamu o ústním jednání v druhé instanci vyplývá, že i v prvoinstančním řízení byl žalobce řádně seznámen se všemi důkazy. Zároveň žalovaný poukázal s odkazem na úpravu projednání kázeňských přestupků na nemožnost zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a odkázal na obdobnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího

správního soudu ve věcech daňových. V souvislosti s časovými nesrovnalostmi žalovaný poukázal na omezení doby trvání přestupku, kterou považoval za nespornou na základě fotografií z místa činu, přičemž obstarávání dalších důkazů považoval za nadbytečné a nehospodárné. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by přenášel důkazní břemeno na žalobce, výpověď svědka M. je ovlivněna tím, že sám je na výsledku řízení zainteresován, neboť i on byl potrestán v samostatném řízení, navíc otázky, které kladl žalobce svědkovi, považoval žalovaný za návodné. Navíc žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že důkaz nemůže být zčásti pravdivý a zčásti nepravdivý, o čemž svědčí zjištěný skutkový stav. Závěrem navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

[6] Žalobce podal soudu repliku k vyjádření žalovaného, doručenou dne 13.5.2011, ve které setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí. Opětovně poukázal na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s výpisem z GPS o pohybu vozidla ve 2:28 hod. ve vztahu k protokolu o provedené operativní kontrole a opětovně odkázal na povinnost beze vší pochybnosti dokázat žalobci spáchání kázeňského přestupku, přičemž tvrzení žalovaného označil jako spekulativní a v rozporu s vyšetřovací zásadou a zásadou materiální pravdy. Dále žalobce namítl, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nesplňuje náležitosti dle ustanovení § 181 odst. 2 písm. c) a odst. 5. služebního zákona.

IV. Obsah správního spisu a správních rozhodnutí

[7] Z obsahu správního spisu považuje soud za podstatné zrekapitulovat následující. Z podnětu ke kázeňskému řízení vyplývá, že nstržm. P. M. a ppor. S. B. se v době kontroly prováděné na základě rozkazu ŘCR Brno mjr. M. Č. a nprap. Z. Z. dne 25.5.2010 v době od 1:00 hod. do 4:30 hod. nevěnovali kontrolní činnosti a spali, čímž porušili základní povinnosti příslušníka dle služebního zákona. Ze záznamu o pracovním nebo služebním výkonu ze dne 25.5.2010 soud zjistil následující vyjádření žalobce: „Z důvodu momentálně špatného zdravotního stavu obou členů hlídky, velitel hlídky nařídil, že pojedeme na 244 km dálnice D1, kde budeme provádět monitorovací činnost. Tam jsme tuto činnost prováděli zhruba 40 minut. Při tomto monitorování možná došlo k mikrosnánku.“ Z protokolu o provedené kontrole, č.j. 25619/2010-0162-032, soud zjistil, že služební vozidlo žalobce bylo lokalizováno na 244 km dálnice D1, přičemž na místo se dostavila kontrolní skupina ve 2:20, bylo zjištěno, že hlídka ve voze spí, byla pořízena fotodokumentace, přičemž hlídka nereagovala ani na opětovný blesk fotoaparátu a odjezd vozidla byl monitoringem zjištěn až ve 2:45 hod. Dále jsou součástí správního spisu fotografie pořízené dne 25.5.2010 v 2:24 hod. a téhož dne ve 2:28 hod. zachycující žalobce a druhého příslušníka hlídky.

[8] Dále je součástí správního spisu Záznam z ústního jednání o řízení o kázeňském přestupku, č.j. 26270-3/2010-016200-010, ze dne 8.6.2010, v němž žalobce uvedl, že se k věci vyjádřil do Záznamu o pracovním nebo služebním výkonu dne 25.5.2010 a že svého jednání lituje. Na dotaz služebního funkcionáře, zda si je vědom skutečnosti, že porušil služební povinnost, žalobce uvedl, že ano a že svého jednání lituje. Na základě ústního projednání věci bylo vydáno rozhodnutí Celního úřadu Brno, č.j. 26270-5/2010-016200-010, ze dne 22.7.2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a za toto jednání mu byl uložen trest. Odůvodněno bylo citované rozhodnutí skutečnostmi vyplývajících z Protokolu o provedené kontrole a vyjádření žalobce. Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal, přičemž v odvolání a jeho doplnění namítl nedostatky dokazování, nedostatečné zhodnocení dřívější služby žalobce, procesní vady a nesoulad obsahu spisu s obsahem prvostupňového rozhodnutí. Následně je součástí správního spisu Záznam z ústního jednání před žalovaným, č.j. 7462-3/2010-010100-23, ze dne 10.9.2010,

v němž žalobce popřel, že by spal, zpochybnil své vyjádření lítosti před prvostupňovým orgánem a uvedl, že si všiml osoby kolem vozidla. Žalobce byl v rámci ústního jednání seznámen s listinnými důkazy založenými ve spise a následně byl proveden i výslech svědka Z. a M.

[9] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí po rekapitulaci provedených důkazů vyplývá, že odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobce nevykonával služební povinnosti v době od 2:24 hod. do 2:28 hod., přičemž jako zásadní důkaz vzal žalovaný v potaz fotodokumentaci pořízenou na místě a protokol o provedené operativní kontrole, oboje podepřené výpovědí svědka Z. Dle žalovaného žádný z důkazů s výjimkou tvrzení žalobce, podpořených svědeckým svědka M., nepopírá skutkový stav, který zjistil odvolatel.

V. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[11] Dle žalobce se v odvolacím řízení prokázalo, že řízení o kázeňském přestupku trpí vážnými vadami a nebylo prokázáno, že by se dopustil kázeňského přestupku, když ve skutečnosti v celém řízení neproběhlo dokazování. Soud s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí nezpochybňuje tvrzení žalobce, že řízení v prvním stupni trpělo vadami, nicméně je zřejmé, že se žalovaný pokusil tyto vady odstranit. Žalobce seznámil žalovaného s obsahem správního spisu, tyto listinné důkazy provedl a zároveň provedl i důkazy nad rámec řízení v prvním stupni. Tyto důkazy pak hodnotil a na jejich základě rozhodl. V souvislosti s tím považuje soud za nutné před vypořádáním se s věcnými námitkami žalobce nejprve vypořádat zásadní procesní námitkou, kterou žalobce namítal vadnost procesního postupu odvolacího orgánu, který sám napravil vady prvoinstančního orgánu, čímž zkrátil právo žalobce brojit proti důkazům provedeným v odvolacím řízení před orgánem prvního stupně. Podle ustanovení § 190 odst. 8 služebního zákona je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Odvolací orgán tedy nemá v rámci odvolacího řízení možnost zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit k dalšímu řízení prvostupňovému orgánu. Obdobné ustanovení § 50 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (*Odvolací orgán rozhodnutí přezkoumá a není-li při rozhodování vázán ustanovením odstavce 5, rozhodnutí v odůvodněných případech změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne.*) vyložil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, v němž konstatoval, že „rozšířený senát tak v této otázce dospěl k závěru, že rozhodnutím o zrušení platebního výměru daňové řízení končí a toto rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté.“ a dále že „Daňový řád nezná možnost zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, správce daně prvního stupně nemůže pokračovat v daňovém řízení a vydat další platební výměr. Pokud tak učiní a platební výměr znovu vydá, pak ovšem ve srovnání s obecným chápáním nicotnosti nelze dojít k závěru, že tento platební výměr naplňuje znaky, které z něho činí nicotný akt. Je vydán orgánem, který je orgánem veřejné moci nadaným pravomocí vydávat platební výměry, a pokud netrpí jinou zjevnou těžkou vadou, vyvolá právní následky. Vylučuje-li zákon opětovné

vydání platebního výměru správcem daně, pak se jedná o rozhodnutí nezákonné. Nezákonnost aktu musí být před soudem namítána.“ S ohledem na obsah ustanovení § 190 odst. 8 služebního zákona lze převzít závěry vyjádřené v citovaném usnesení rozšířeného senátu NSS i pro řízení ve věcech kázeňských přestupků, neboť je třeba vycházet z toho, že správní orgány mohou při výkonu státní moci uplatňovat své pravomoci pouze v míře, která je jim svěřena a dovolena zákonem a tuto hranici nemohou překročit. Tedy není-li oprávněn odvolací orgán s ohledem na obsah služebního zákona vrátit věc k dalšímu řízení prvostupňovému orgánu, je tedy povinen rozhodnout věc konečným rozhodnutím v odvolacím řízení. S ohledem na uvedené není porušením zásady dvojinstančnosti řízení, pokud žalovaný doplnil dokazování a odstranil procesní vady prvostupňového orgánu a poté věc sám rozhodl. Žalobní námitka tedy není důvodná. S ohledem na to, že vady prvostupňového řízení žalovaný odstranil, nemohou vady řízení před orgánem prvního stupně způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] V souvislosti s námitkou, že nedostatečný je již samotný protokol o provedené kontrole, a to s ohledem na tvrzený čas kontroly (2:20-2:45) a tvrzené činnosti žalobce v 2:18 hod a 2:28 hod; a výpověď služebního funkcionáře, který kontrolu prováděl, v odvolacím řízení navíc byla rozporuplná, svědek nedůvěryhodný a tvrzení svědka jsou ve vzájemných souvislostech nelogická, je třeba odkázat na napadené rozhodnutí. Žalovaný zřetelně konstatoval, že po vyhodnocení důkazů provedených v odvolacím řízení má za prokázané, že své povinnosti žalobce nevykonával v době od 2:24 do 2:28 hod, kdy je žalobce zachycen na sérii fotografií, z nichž je patrné datum a hodina jejich pořízení. Námitky napadající dobu před 2:24 hod nemohou být proto relevantní. Žalobce nebyl uznán vinným kázeňským přestupkem, který by páchal ve 2:18 hod nebo 2:20 hod, tedy skutečnost, že ve 2:18 hod činil dotaz přes elektronický systém Kapsch by nijak nevyvrátila jeho přestupek z doby 2:24 hod. S ohledem na to, neprovedení důkazu, který by prokazoval tento dotaz do elektronického systému Kapsch, nemůže ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že se podle výpisu z GPS vozidlo žalobce ve 2:28 hod. prokazatelně pohnulo, skutečně nebyla hodnocena žalovaným v napadeném rozhodnutí, nicméně ani tento závěr nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud nemůže spekulovat o důvodech, proč se vozidlo žalobce pohnulo ve 2:28 hod, tento pohyb nepopíral ani svědek Zelinka a je zřejmý z výpisu GPS. Přesto z fotografií založených ve správním spise je zřejmé, že v 2:28 hod byl žalobce zachycen v poloze typické pro spánek vsedě, je z ní patrné, že žalobce má zavřené oči. Jestliže žalobce následně uvedl vozidlo do pohybu, je to pro spáchání deliktu, v případě dostatečného prokázání skutkového stavu, stejně irelevantní, jako činnost žalobce před 2:24 hod.

[13] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalobce kontrolní hlídku zaregistroval, což potvrzuje jeho činnost po pořízení fotografií, přičemž reakce žalobce nebyla opožděná, nýbrž okamžitá. Soud při posouzení věci vychází ze skutkového stavu tak, jak je zachycen ve správním spise. Stejně jako žalovaný považuje soud za stěžejní a zásadní důkazy ve věci kontrolní hlídkou pořízené fotografie. Na fotografiích je žalobce zachycen v poloze typické pro spánek, obě oči má žalobce zavřené, a to vždy na obou fotografiích, jak z 2:24 hod, tak i z 2:28 hod. Všechny čtyři fotografie byly pořízeny fotoaparátem za pomoci blesku. Jestliže žalobce tvrdí, že blesk nezaregistroval proto, že je ho možno zaměnit za záblesky projíždějících aut, nepovažuje soud tuto argumentaci za relevantní. Jestliže žalobce sám v rámci žalobních námitek uvádí, že k jeho povinnostem patří i vizuální kontrola projíždějících aut, při které by snad mohl považovat blesk fotoaparátu za záblesk světel projíždějících aut, je nepochybné, že k provádění vizuální kontroly projíždějících aut je nezbytné být v bdělém stavu a sledovat projíždějící vozidla. V takovém případě by však byl

žalobce, pokud by byl vůbec fotografován, zachycen nikoli se zavřenými očima, nýbrž s očima otevřenými. Absurdita této argumentace je soudu zřejmá, nicméně je to žalobce, kdo v rámci svých žalobních bodů vymezil rozsah přezkumu soudu. Žalobce, stejně jako jeho kolega, svědek M., jsou zachyceni v pozicích zcela vylučujících žalobcovu argumentaci a tedy ani námitku, že žalobce prováděl vizuální kontrolu, soud neshledal jako pravděpodobnou. Argumentace žalobce, že si spletl blesk fotoaparátu se zábleskem projíždějících vozidel je o to méně uvěřitelná, že žalobce je opakovaně zachycen z velké blízkosti, jak z přední části vozidla, tak z boční, přičemž kdyby skutečně prováděl vizuální kontrolu projíždějících vozidel, musel by si všimnout osoby fotografa, příp. že je fotografován. Jestliže žalobce namítl, že na fotografiích je zachycen pokaždé v jiné pozici, neshledal soud důvodnost ani této námitky. Změna pozice žalobce je zcela marginální, jeho tělo a horní končetiny zůstávají ve shodné poloze a došlo pouze ke změně polohy hlavy, přičemž tento pohyb spíše než o bdělosti žalobce nasvědčuje opaku. Změna pozice patrná z předložených fotografií je pouhou změnou pozice hlavy, kdy se hlava žalobce posunula z mírného záklonu k jednomu rameni do předklonu u druhého ramene. Obě pozice, ve kterých je žalobce zachycen, jsou typické pro spánek vsedě. Soud tak v konfrontaci s fotografiemi založenými ve správním spise, které byly jako důkaz provedeny v rámci odvolacího řízení, považuje argumentaci žalobce za nevěrohodnou. K námitce okamžité reakce po druhé sérii fotografií soud uvádí toliko to, že není schopen posoudit, jak rychle je žalobce schopen reagovat po probuzení, případně jak hlubokým spánkem spal, či zda se skutečně v případě žalobce jednalo o mikrospacek v rámci „odpočinku“ při výkonu služby. Nicméně je nezpochybnitelné, že v době pořízení fotografií žalobce nemohl vykonávat a nevykonával ani vizuální kontrolu projíždějících aut, ani nepracoval s elektronickým systémem Kapsch, neboť žalobce, ani svědek M., nevykonávali vůbec žádnou činnost.

[14] Žalobce dále uvedl, že si nepamatuje své vyjádření lítosti u ústního jednání a namítl, že i pokud tak učinil, není v protokole specifikováno, jakého jednání lituje. Nadto ani případné doznání nezabývá orgány činné v řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu a skutek prokázat. K této námitce považuje soud za nutné konstatovat, že při ústním projednání kázeňského přestupku dne 8.6.2010 odkázal žalobce na své vyjádření ze dne 25.5.2010 zachycené v Záznamu o pracovním nebo služebním výkonu. V tomto Záznamu byl žalobce seznámen s kontrolním zjištěním, uvedl, že zdravotní stav obou členů hlídky byl v předmětnou dobu špatný a že mohlo při monitorovací činnosti dojít k mikrospaceku. Při ústním projednání po odkaze na tento záznam vyjádřil žalobce lítost nad svým jednáním. Soud ze Záznamu shledal, že delikttní chování žalobce bylo popsáno zcela přesně, tedy že žalobce v době kontroly spal. Dále soud shledal, že žalobce na tento Záznam výslovně odkázal. Soud tak nepovažuje za relevantní námitku, že v protokole z ústního jednání před prvostupňovým orgánem není přesně specifikováno jednání, kterého měl žalobce litovat, neboť z vyjádření žalobce je zřejmé, že tento si byl vědom, o jaké delikttní jednání běží.

[15] Závěrem žaloby žalobce namítl, že nebyl slyšen druhý člen kontrolní hlídky ing. Č. a zároveň žalobce jako důkaz navrhl výslech ing. Č. a opětovný výslech P. M. Nejprve k neprovedení výslechu. Správní orgán není v řízení povinen provádět všechny navržené důkazy, jestliže jejich provedení není třeba k řádnému zjištění skutkového stavu. V případě, že neprovede určité důkazy, musí se s neprovedením důkazů vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Z obsahu odvolání je patrné, že žalobce navrhoval výslech obou členů kontrolní hlídky, avšak z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí není výslovně zřejmé, proč žalovaný neprovedl výslech svědka ing. Č. Nicméně z posledního odstavce str. 3 je zřejmé, že žalovaný vycházel při posouzení skutkového stavu prioritně z pořízené fotodokumentace, přičemž takto provedené dokazování ve spojení s výslechem svědka Z. považoval za dostatečné. Jakkoliv

považuje soud za procesní pochybení žalovaného, že neprovedl navrhovaný výslech svědka ing. Č. a ani se s jeho neprovedením výslovně nevypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, není toto procesní pochybení takové intenzity, aby způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zásadními usvědčujícími důkazy proti žalobci jsou pořízené fotografie, přičemž ostatní skutková zjištění nezpochybňují na fotografiích zachycené skutečnosti. Výpověď svědka M. hodnotí soud jako nedůvěryhodnou a její případné opakování v soudním řízení nadbytečné. Svědek M. je na výsledku řízení osobně zainteresován, sám byl na fotografiích zachycen v poloze s nohama na stole, resp. sedadle, a s očima zavřenýma, tedy v poloze odpovídající spánku, bez jakékoliv změny polohy v rozmezí 4 minut. Sám byl kázeňsky potrestán. Tyto skutečnosti ve vzájemných souvislostech znevěrohodňují jeho výpověď, a to jak provedenou v kázeňském řízení, tak případnou výpověď před soudem.

[16] Jestliže žalobce uzavřel žalobu s tím, že v odvolacím řízení bylo prokázáno, že řízení v prvním stupni bylo naprosto nezákonné, inkriminovaná doba se smrštila na 4 minuty a nevykonávání kontrolní činnosti je pouze v rovině spekulativní a není podloženo důkazy, soud se s ohledem na shora uvedené neztotožnil s touto žalobní argumentací. Vady prvostupňového řízení mohly být a byly odstraněny v řízení odvolacím, skutek, za který byl žalobce poškozen, byl časově ohraničen na dobu, po kterou je bezpochyby prokazován fotografiemi. Nevykonávání kontrolní činnosti tak není pouze v rovině spekulativní.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[17] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zamítnout.

[18] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30.5.2012

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu